No. 43. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 11 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

[UTR]ECHT, den 7. April. Wij vernemen van goeder[hand], dat het Z. M. behaagd heeft bij Koninklijk besluit [te be]palen, dat 's Rijks Munt door vergrooting en betere [inrigting der] gebouwen, alsmede door het aanschaffen van [nie]uwe werktuigen, geschikt zal gemaakt worden, om op [ee]ne grootere schaal te kunnen dienen voor de Hermunt[in]g der oude zilveren specien. Deze tijding zal voorzeker [aa]n jeder aangenaam zijn, daar dezelve het vooruitzigt [ope]nt, dat ons land binnen weinige jaren in het bezit [va]n betere zilveren specien zal geraken, wier innerlijke [wa]arde meer overeenkomst met de nominele heeft dan [de]ze zoo sterk besnoeide muntstukken, terwijl dezelve ons [tev]ens van het bezit binnen onze muren verzekert eener [Rij]ksinstelling, welke wij zoo ongaarne naar elders zouden [he]bben zien verplaatsen. Zoo wij wel onderrigt zijn, is [de] mogelijkheid om aan de bestaande Munt de behoorlijke [uit]breiding te geven, en dus de zeer aanzienlijke kosten [va]n een nieuw Muntgebouw te besparen, vooral verzekerd [ge]worden door den heer Burgemeester, aan wiens ijverige [be]moeijingen men het te danken heeft, dat een aanzien[lij]k erf aan de Muntgebouwen palende, bij minnelijke [sc]hikking voor het Rijk heeft kunnen aangekocht worden, [te]rwijl de Stedelijke Raad, om van deszelfs belangstelling [in] het behoud der Munt binnen Utrecht te doen blijken, [aa]ngeboden heeft de helft der koopsom van het bedoelde [er]f bij te dragen, hetgeen door Z. M. goedgunstiglijk moet [zij]n aangenomen geworden.

— Van den Helder schrijft men van den 5. April:

«Heden morgen arriveerde hier van Rotterdam Z. M. [oo]rlogsstoomboot *Etna*, kommandant de Luit. ter zee 1e [kl.] *Baars*. De komst van gemelde boot zoude ten doel [h]ebben, om Zr. Ms. fregat naar Vlissingen te slepen, het[w]elk aldaar als Wachtschip zal worden gebezigd, ter ver[va]nging van het tegenwoordige daartoe gebruikte fregat *de [Eu]ridice*, hetwelk zal worden buiten dienst gesteld.

«Van wege het Departement van Marine is aan den [k]ommandant der Zeemagt alhier, den kolonel kapt. ter zee [v]an *Straten*, bevel gegeven, om met het Wachtschip *de [Ca]mbre* eerstdaags de haven van het Nieuwe Diep te ver[la]ten, en op de Texelsche reede het anker te laten vallen [te]n einde gereed te zijn, om zoowel de groet van vreemde [o]rlogschepen te beantwoorden, als om den tegen het [u]itst dezer maand, alhier verwacht wordende fregat *de [Ju]no*, kommandant de kapt. Luit. *Klein*, aan boord heb[be]nde Z. Exc. den gewezen Gouverneur-gen. van W. [In]dië, den schout bij nacht *J. C. Ryck*, behoorlijk te [k]unnen ontvangen."

— Men meldt uit Assen: Onlangs gebeurde het in [ee]n nacht, dat een soldaat van het garnizoen op schild[wa]cht stond voor het gevangenhuis te Assen, met den arm [op] de tromp van het geweer geleund, toen plotseling, men [we]et niet waardoor, het schot afging en den arm verbrij[ze]lde. Het schijnt aan de rapheid van het slot van het [ge]weer te moeten worden toegeschreven. De arm moet [wa]sschien afgezet worden.

— In het dorp Midwolda, in het Oldambt, heeft een [s]chaap van het zoogenoemde Vriesche ras, toebehoorende [aa]n den winkelier *K. A. Veldkamp*, op den 31 Maart ll. [5] voldragene lammeren geworpen, waarvan er drie dood [en] drie levend ter wereld kwamen, terwijl er een spoedig [na] de geboorte gestorven is, de beide anderen zijn gezond [e]n vlug.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het huwelijk van Prinses Adelgunde van Beijeren met den [Aa]rtshertog van Oostenrijk is voltrokken, waarbij een straalenzee [va]n diamanten tegenwoordig was, voorts was er stil geluk op [he]t gelaat van bruid en bruidegom te lezen. (BB). — In Julij zal [er] tusschen Keulen en Koblents door Pruisische troepen groote mil. [ma]noeuvres worden gemaakt, waarbij een 200 Koningen en Prinsen [zu]llen tegenwoordig zijn. — Te Parijs is de vloer eener danszaal, [on]der het executeren eener contredans, bezweken; 30 personen [zij]n naar beneden gestort, doch is het met zware en ligte kneu[zin]gen afgeloopen. — De Koning der Franschen heeft te Parijs [he]t stadhuis bezocht en 7000 fr. aan de arbeiders gegeven. — [D]rie jonge lieden te Parijs, die vermoeid van 't Grieksch leeren [ee]ne reis te voet door Italie wilden ondernemen, doch om kos[t]en vracht te sparen, geene passen hebben genomen, zijn gearres[te]erd. — Den 22 Maart is er nog sneeuw te Rome gevallen. — [D]e ringen verwisseling tusschen Prinses Sophia en den Erfgroot[he]rtog heeft den 5 plaats gehad, gevolgd door groot gala-diner. — [O]nderscheidene leden van het Kon. Gezin hebben ingeteekend op [he]t geillustreerd leven van de Ruyter, uitgegeven bij van Lan[ge]nhuyzen. — Onder de zonen van Mehemed-ali heerscht groote [o]neenigheid. — Z. M. Willem II zal eerlang een uitstapje maken [na]ar Luxemburg. — De graaf van Nassau heeft f 60 geschonken [vo]or de oprigting eener naaischool te Oondewaard. — Te Dokkum [is] een koe van 1600 pond worden geslagt, afkomstig van den [he]er U. O. Noordenbos te Bartelähiem (Leeuw. C. 5 Ap.) — De [ge]neesheeren te Utrecht zorgen dat de patienten niet te schielijk [st]erven of herstellen (Utr. Weekbl.) — Do. Fijnebuik heeft gepredikt [da]t hij was een getreuw predikant.

MENGELINGEN.

Veroveringen en tegenspoeden der Engelschen in Midden-Azië.

(*Vervolg en slot van No.* 39.)

Een ander Engelsch officier, kapitein FERRIS, met twee honderd vijftig man in een ellendig fort belegerd, waar hij zich verscheiden dagen lang reeds tegen drie of vier duizend Afghans verdedigde, en slechts nog vijf en twintig patronen hebbende, nam mede het besluit zich door den vijand henen te slaan. Hij had zijne vrouw en zuster bij zich. Men bond de beide dames achter op de paarden van twee Indische ruiters, plaatste haar in het midden van het carré, en na een afgrijselijk gevecht bereikte de kleine troep een ander fort, van waar het haar gelukte, onder geleide van gidsen, Peschawer te bereiken. Dus zagen de Engelschen zich overal omsingeld en als gejaagde dieren op het spoor vervolgd. Te Caboel werd intusschen de opstand gedurig meer in een geregelden vorm gebragt, naar men zegt, was er een zoon van ZEHMAN-Schah, den blinden broeder van Schah SOEDJA, tot Koning uitgeroepen. De gemeenschap was tusschen de Engelschen in het kasteel en de Engelschen in het verschanste kamp afgesneden, de stad lag tusschen beide en was in de magt der Afghans. Het van Candahar gezonden hulp-korps had op zijne stappen moeten terugkeeren, de brigade van den Generaal SALE, die te Jellalabad stond, was teruggeroepen; maar met geene mogelijkheid kon zij door het Khoerd-Caboel terugkomen, zonder in die engte tot den laatsten man te sneuvelen. Er was dus geene hulp hoegenaamd te wachten vóór de lente en de belegerden hadden geen proviand meer.

De laatst ontvangene tijdingen hebben alle beduchtheden geregtvaardigd. Engelands beste bloed heeft al wederom gestroomd, en sedert den 2 November tot den 25 December was de opstand geenen enkelen dag verflaauwd. Achtentwintig Engelsche officieren waren of gesneuveld of gewond, en de wraakgierige Afghans bleven hun op het uiterste gebragte vijanden onverbiddelijk bestoken. Alle dagen vielen er gevechten voor; tienduizend lijken van menschen en dieren verpestteden de lucht en vermeerderden nog het ijsselijke der belegering. In de citadel, waar Schah SOEDJA zich bevond, dien zijne getrouwe onderdanen bezig waren uit te hongeren, had men even min kruid als leeftogt meer. In het kamp van Generaal ELPHINSTONE waren de mondbehoeften mede schaarsch. Den 25 November was ACKBAR-Khan, de meest geliefde zoon van DOST-MAHOMED, zich bij de opstandelingen komen voegen en dit had eene betere regeling aan hunne aanvallen gegeven. Den 9 December waren er, zegt men, nog slechts voor drie dagen levensmiddelen in den kamp, en in de citadel leefden de belegerden reeds acht dagen lang van paardenvleesch.

Door hongersnood en verlatenheid overmand verzochten eindelijk de Engelschen om te kapituleren. Den 25 December, kerstdag, begaf Sir WILLIAM MACNAGHTEN zich naar de hoofden der Afghans om daarover te handelen. Hij had vier officieren en acht soldaten bij zich. De zamenkomst had plaats op eene brug, tusschen de stad en het kamp gelegen. ACKBAR-Khan kwam er met weinig volks; maar sedert is men te weten gekomen, dat hij zestien ruiters in hinderlaag gelegd had. Men weet nog niet juist, wat er bij dit gesprek is voorgevallen, maar het was zeer onstuimig. De Afghansche opperhoofden wisten, dat de Engelschen van hunne genade afhingen, en deze van hunnen kant hadden hunne achtbaarheid als Europeanen en hunne trotschheid als Engelschen te handhaven. Zij bleven noch aan eene noch aan de andere in gebreke. Zij waren alleen, ver van alle hulp, bedolven in wildernissen, die rondom door de sneeuw gesloten waren, omsingeld door vijfendertig duizend vijanden, uitgehongerd en tot op de lente verlaten, en niet te min riep de dappere en fiere Engelschman, toen hij de voorwaarden vernam, welke zijn overwinnaar hem wilde opleggen, vol gramschap opspringende, uit: » Liever sterven dan zulk eene schande! Wij stellen ons vertrouwen op den God der heirscharen, en in zijnen naam braveren wij onze vijanden!" Toen nu de afgezant zich hierop weg begeven wilde, loste DOST-MAHOMED's zoon een pistoolschot op hem, maar miste; vervolgens, bij een tweede schot hem midden in de borst treffende, velde hij hem dood ter neder. Een der officieren trok den degen en stortte op den moordenaar in, maar werd in stukken gehouwen. Toen renden de in hinderlaag gelegde ruiters op de ongelukkige bende aan; de drie officieren werden gevangen genomen, maar aan de soldaten gelukten het om te ontkomen en weder binnen het kamp te geraken, alwaar zij de tijding van Sir WILLIAM MACNAGHTEN's dood aanbragten. Het schijnt dat men afschuwelijke barbaarschheden op zijn lijk gepleegd heeft. De Afghans sneden aan hetzelve het hoofd af, staken het op de punt eener piek, met den groenen bril, dien de ongelukkige Engelsche gezant gewoonlijk droeg, op den neus, stopten hem stukken van zijn eigen ligchaam in den mond, en na dit bloedige zegeteeken in triumf rondgedragen te hebben, stelden zij het op eene der poorten van Caboel ten toon.

Nadat BURNES en MACNAGHTEN vermoord waren, ging het bevel op den Majoor ELDRED POTTINGER over, denzelfden, die zich door het verdedigen van Herat beroemd gemaakt heeft. Het schijnt, dat de Engelschen nog acht dagen lang, half dood van honger en van koude, in hun kamp gebleven zijn. Eindelijk sloot Majoor POTTINGER met ACKBAR-Khan eene overeenkomst. Men weet niet, wat den opstandelingen daarbij beloofd werd, maar zes, door het lot gekozene officiers moesten als gijzelaars in hunne handen blijven. Hiertegen verbonden de Afghans zich, den aftogt der Engelschen niet te zullen ontrusten, en deze verlieten den 5 Januarij die noodlottige plaats Om naar Jellalabad te geraken, moesten zij negentig mijlen door sneeuw en bergen afleggen en die verschrikkelijke engte doortrekken, waarin Generaal SALE bijna verzwolgen was geworden. Het schijnt dat men, zeventien mijlen ver van Caboel gekomen, tot eene hoogte van elf honderd voeten moet opstijgen, alvorens het Khoerd Caboel binnen te treden. Daar vindt men eene engte van zes mijlen lengte en twee schreden breedte, en de weg leidt er drie en twintig maal over de rivier, die haren naam aan den pas geeft. Al het overige van den weg, tot aan Jellalabad, is eene achtereenvolgende reeks van bergen en rotsen; waar weinige honderd man een leger verdelgen kunnen.

In dien noodlottigen doortogt moest het rampspoedige Engelsche legertje zich wagen; naauwelijks was het tusschen de bergen, of het werd door onzigtbare vijanden verplet. De soldaten hadden geen twintig patronen, en het schijnt dat er drie dagen lang een ijselijk gevecht geleverd is; waarin men met de bajonet rotsen bestormen moest, in welke onkwetsbare vijanden verborgen lagen. De vrouwen werden verlaten, en een geleide van Afghans bragt ze weder naar Caboel. Onder deze vrouwen waren vijftien echtgenooten van officieren met hare familie. Men zegt dat de vrouw van kapitein TREVOR zeven lieftallige Engelsche kinderen bij zich had. Generaal ELPHISTONE werd gevangen genomen: het was nog een der officieren, die den slag van Waterloo hadden bijgewoond. Na het gevangen nemen van hunnen bevelhebber, liepen de soldaten uiteen, verstrooiden zich in de rotsen en sneuvelden onder het mes. Het overschot der Engelsche armee, der armee die zegevierende den Indus overweldigd had, stierf dus, gekeeld als slagtvee; en van de vijf duizend man, die uit Caboel opgerukt waren, bereikten enkelen slechts Jellalabad. Gedurende dien tijd stonden de hun uit Indie te hulp gezonden troepen, welken de echo's hun angstgeschrei toebragten, aan de andere zijde der bergen, trillende van woede, te wachten, dat de lente hun een' weg door de sneeuw zou banen.

De les zal den Engelschen heugen. Nog nimmer hebben zij in Azie een' zoo plotselingen, zoo eenparigen, zoo nationalen opstand gezien. Voor de eerste maal zijn de Aziaten elkander trouw gebleven; er heeft zich onder hen niet een eenige verrader opgedaan. Afgrijzen voor Engeland, haat voor den Koning, welken het hun gegeven had, hebben hen tot eene eenige natie vereenigd. DOST-MAHOMED is sedert twee jaren te Loudianah de gevangen der Engelschen. Er bestaat in de raadsvergaderingen van Indie eene sterke partij, die hem in de plaats van Schah SOEDJA zou wenschen te zien, en velen denken nog tegenwoordig, dat dit het eenig middel is, om een einde te maken aan den oorlog. Maar Engeland is gedoemd om in zijnen misslag te volharden. Het weet dat zijne magt in Azie slechts op den zedelijken schrik berust, welken het den volken inboezemt. Voor Engeland is deinzen de dood. Het is den Indus overgegaan; gaat het terug, zoo geldt zijn wijken voor de vlugt. Tegen de plegtigste waarschuwingen zijner bekwaamste mannen aan, heeft het zijnen degen buiten het bereik van zijnen arm geworpen; wil het niet ontwapend blijven, dan moet het dien terug gaan halen. Wij hebben dan te wachten dat, met de ophanden zijnde lente, Engeland den veldtogt in Caboel hervat; ongetwijfeld zullen wij het er zien zegepralen, maar de zegepralen liggen onder den vloek der onvruchtbaarheid, en Engelands heerschappij zal geene andere zijn, dan die over de vrees. Zullen de Engelschen over de gedenkwaardige ramp, die zij ondergaan hebben, wraak nemen? Zullen zij dat stelsel van bevrediging ten uitvoer leggen, hetwelk nog onlangs een van de officieren hunner Indische armee met zulk eene wreedaardige naïviteit te kennen gaf, door te zeggen: » Ik acht den zetregel *vae victis* van eene volstrekte noodwendigheid in Indie. Daar hebben wij onze naburen steeds zwaarder slagen toegebragt door de vrees, welke zij voor onze gramschap koesteren, dan door de grootte onzer magt. Gestrengheid is niet alleen de meest wijze staatkunde der sterken jegens de zwakkeren, het is ook de meest barmhartige, want daar alle aanvallen tegen ons gezag steeds onveranderlijk eene oorzaak van moord en wraak geweest en steeds mislukt is, is het veel menschelijker, om datgeen, hetwelk mislukken moet, te voorkomen, dan het, na de onderneming te straffen." Maar de Engelsche mogen vrij, zoo erg zij willen, Caboel verwoesten, deszelfs steden slechten en deszelfs bevolking verdelgen, zij zullen nimmer in dat land eene vaste heerschappij vestigen, zonder er een bezettings-leger te onderhouden, dat hen zal uitputten. Door de ondervinding geleerd, wachten de Afghans de Engelschen niet meer in het open veld af. Zij sluiten zich, met hunne kudden in het gebergte op en verwoesten zelven het land, om den vijand uit te hongeren.

Thans ondervinden de Engelschen een bitter, maar te laat komend berouw over het ondankbare werk, dat zij begonnen hebben: hunne veroveringen aan gene zijde van den Indus zijn een ware kanonskogel, dien zij, aan hunnen voet geboeid, voortslepen; maar al de onafhankelijke vorsten van Indië houden het oog op hunne bewegingen gevestigd, zij bespieden hen als eene prooi en wachten met ongeduld naar het oogenblik, waarop zij hen zullen zien verslappen. In eigenlijk Indië is voor geenen opstand te vreezen; maar de onafhankelijke vorsten, die het van alle zijden omgeven, zijn als zoo vele zwaarden van DAMOCLES die Engeland

boven het hoofd hangen.

Nepaul, dat ten noordoosten van Indië ligt en aan het Pain-Jaub als ook aan China grenst, is op het punt om in opstand te geraken. Na den laatsten oorlog, welke zij in dat land gevoerd hebben, hebben de Engelschen den misslag begaan, al de forteressen overeind te laten blijven. Zij hebben bij een traktaat den souverein van Nepaul veroorloofd een leger van vijftien duizend man te onderhouden; maar deze onderhoudt er drie, welke bij beurtwisseling dienst doen, hetgeen hem eene, steeds tot aanval bereid zijnde krijgsmagt van vijf en veertig duizend man verschaft. Van den kant van het groote rijk der Birmans ontstaan voor de Indische regering gedurig redenen van ongerustheid. Telkens komt er berigt dat Keizer THARAWADDIE, met legers van fabelachtige sterkte, naar Indië afkomt, en nog weinige maanden geleden was Engeland bezig eene expeditie tegen hem uit te rusten. Al deze vijanden wachten slechts naar eene sein om los te breken; de Engelschen leven in hun midden als die mannen die midden onder wilde dieren leven en dezelve, zegt men, door de krachten de strakheid van hunnen blik weten te temmen. Nogtans is het niet hierin, dat Engelands grootste gevaar gelegen is; het ligt in die noodlottigheid, welke het schijnt te doemen om zich gedurig uit te breiden. Het verzwakt zich door eene uitzetting zonder doel en zonder grenzen; even als het van binnen bezwijkt onder de teugellooze voortbrengingskracht zijner kunstvlijt, buigen van buiten zijne armen onder het gewigt dier doodelijke veroveringen, tot welke het onweerstaanbaar voortgesleept wordt.

HET HUWELIJK UIT HONGER.

(Vervolg van onze vorige.)

De stoet der genoodigden hield niet in de eetzaal op; maar in de kapel van het kasteel. De kapel was verlicht en met bloemen versierd. De toeschouwers plaatsten zich aan weerskanten, voor het midden der kapel. Een hemel, hangende boven twee roode fluwelen kussens, wees de plaats aan, waar de echtelingen moesten nederknielen. Men hoorde het middernacht slaan.

ANATOLE, met een hoofd, door een vasten van bijna twintig uren verzwakt, ontsteld en als dronken door de verschillende aandoeningen van den avond, verblind door de schoonheid van het jonge meisje, wier hand in de zijne beefde, misschien ook door de schitterende fortuin die hij aan haar of liever zij aan hem zou verschuldigd zijn, door het dreigende beding van het testament der nicht en door de afwezigheid van den waren bruidegom, en — laten wij het ook maar zeggen — gedrongen misschien door den kwaden geest der avonture, dien kwaden geest, aan de kunstenaars eigen .... was op het punt van zich over te geven aan eene zoo veel vermogende verzoeking. Hij ging met LÉONIE naar de aangewezene plaats voor de nieuwe echtgenooten, liet het jonge meisje nederknielen op het fluweelen kussen .... en hij zelfs boog reeds de knie .... toen zijn geweten van eerlijk man zich verzette tegen de daad, die hij wilde doen. Hij zocht met zijne blikken den commandeur, ontdekte hem bij de deur van de kapel, ging met wankelende stappen naar hem toe en zeide hem in het oor:

— Commandeur, laat ons van hier gaan, ik moet u spreken.

— In zulk een oogenblik, zeide de commandeur verwonderd.

— Terstond. Maar op dat eigen oogenblik verschrikte de doodelijke bleekheid van den jonge kunstenaar den grijsaard. Hij vertrok met ANATOLE, nam hem mede naar eene laan van het park, die langs de kapel liep en vroeg hem met eene ontroerde stem: — wat is er toch?

— Mijnheer, zeide ANATOLE hem, ik ben niet degeen die gij wachtte.

De commandeur liet zich op eene steenen bank vallen, die juist achter hem was, en riep met eene gesmoorde stem uit:

— Gij zijt de heer BRÉMOND niet!

Toen vertelde de jonge schilder hem, met opregte gulhartigheid, door welke vergissing hij op het kasteel van CERNAY gebragt was; de dwaling, die er hem gehouden had tot op het oogenblik der voorstelling in de zaal, en de ware, hoewel zeer alledaagsche beweegreden, die hem verhinderd had vroeger zijne indentiteit te ontdekken.

— Ach! mijnheer! mijnheer! riep de commandeur wanhopend uit .... wat zullen wij beginnen? wat zal er van ons worden? .... Mijne nicht is geruïneerd ... en dat is nog niets ... haar goede naam is bezwalkt, verloren ... zoo wel als die van hare moeder, en die van mij ... Voor meer dan vijftig personen hebben wij alle drie gezegd, u reeds sedert lang te kennen. Hoe kunnen wij ons nu ongelijk geven, zonder ons belagchelijk te maken, en aan de ongehoordste schande over te geven! ... Mijne zuster en mijne nicht zullen het besterven, mijnheer.

— Beveel slechts, zeide ANATOLE! ik ben gereed u in alles te gehoorzamen, ten einde het ongeluk van deze noodlottige vergissing te herstellen.

— Wat kan ik bevelen? hernam de grijsaard; het is te laat ..., er is geen middel om ons te redden.

Op dit oogenblik kwam de jonge groom bij hen. — Mijne heeren, zeide hij, de priester is bij het altaar, men wacht den bruidegom ... Iedereen is verwonderd over zijne afwezigheid.

— Den buidegom! herhaalde de commandeur ternedergeslagen.

— Wat nu te doen? zeide ANATOLE zachtjes.

— Welnu, zeide de Commandeur, gij ziet het, mijnheer ... gij ziet het ... Gij moet volstrekt mijn nicht huwen ... Ik ken u niet ... maar de opregtheid uwer bekentenis zegt mij, hoewel wat laat, dat gij een man van eer zijt ... Ga dan, mijnheer, huw LÉONIE ... maar geen woord daarvan aan iemand ... het is een geheim tusschen ons beide.

En de commandeur duwde BRÉMOND haastig in de kapel. Het huwelijk werd ingezegend door den ouden priester en de plegtigheid werd, tot groot genoegen van den bruidegom, gevolgd door eenen prachtigen maaltijd. Op het einde van het gastmaal kwam de notaris, die niet eer had kunnen komen, en het contract werd op het dessert geteekend.

Ondertusschen was de Commandeur verdwenen om zijnen neef LEOPOLD op den grooten weg te gemoet te gaan. Hij vond hem in eene herberg te Beaune, bij zijnen vriend BRÉMOND, die ernstig gekwetst was bij den val der diligence. De commandeur verhaalde alles aan zijnen neef. Men moest eene fabel verzinnen om den waren heer BRÉMOND naar Parijs terug te zenden. LEOPOLD, zijnen oom naar Châlons verzellende, wilde volstrekt het ligchaam van zijnen onverwachten schoonbroeder doorsteken. Maar de commandeur deed hem gelukkig voor hunne aankomst begrijpen, dat de goede naam van LÉONIE integendeel vereischte, dat hij voor aller oogen zijnen schoonbroeder BRÉMOND behandelde als den vriend zijner kindsche schooljaren van welken men gesproken had. En LEOPOLD wierp zich, toen hij aankwam, uit vriendschap voor zijne zuster, in de armen van zijnen onbekende vriend, die niet naliet voor hem een even hartelijke vriend te worden als de BRÉMOND van de school.

Den eigen dag, precies ten twaalf uur, las de notaris den uitersten wil van nicht URSULE voor. LÉONIE was gehuwd en werd erkend als eenige erfgename der oude bloedverwante.

ANATOLE BRÉMOND is een voortreffelijke echtgenoot. Het toeval heeft deze twee door hem vereenigde echtgenooten duizendmaal gelukkiger gemaakt, dan met vele anderen, die elkander kiezen het geval is. LÉONIE bemint haren man, deze aanbidt zijne vrouw maar hij wacht zich wel haar te zeggen, dat hij haar *uit honger getrouwd heeft*

MARC MICHEL.

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan de laatste letters van het A, B, C.

Verachtende uitpluizingen eens nieuwdenkers.

Eh mon ami, n'y aura-t-il jamais de différence entre un livre et vous? qu'elle différence y a t-il en effet, entre nier l'existence des Dieux et les diffamer? Il y a des yeux tellement accoutumés aux tenebres, qu'ils voient trouble au grand jour. SENEQUE.

Changes et reformes les coutumes vicieuses. ISOCRATE.

Er waren van oudsher vrome ijveraars, mercantile vrijgeesten, don QUICHOTS, die in den wind schermden, hunne krachten tegen molens beproefden en de arglooze landlieden voor toovenaars hielden; don QUICHOTS, die bereid zijn met open vizier ten strijde te trekken, wanneer de bestookte vesting is ontzet. In de Hebreeuwsche taal en letterkunde tobben die Cervantes-zonen heden ten dage; synonymen, driest genoeg om den wereldberoemden zoon van ESRA en zijne medestanders, als het ware, den handschoen toe te werpen; olifanten (1) die, in blinde verbolgenheid, op godsdienst, rede en gezond verstand inloopen, maar met oud-romeinsch beleid, terug te drijven zijn.

De kracht van het sophisme ligt in de kortheid: wie heeft gestadig tijd en lust, den afzigtelijken kern eener drog- of sluitrede van zijne schoonschijnende schors te ontdoen? In het gebied der rekenkunde, en ook in die der taalkunde, zijn de sophismen valsche munt.

VICTOR HUGO zegt: « *L'extase est, aussi religieuse que « la prière, mais l'extase fatigue et la prière soulage.*" De zamenstellers des Talmoeds beweren, dat gebed zonder aandacht een ligchaam zonder ziel is; die het gebed met luide stem verrigt, zeggen deze aartswijzen, behoord tot de kleingeloovigen; zij veroorloven de hulde, van de lippen des nietigen stervelings, aan den Hemelschen Vader in iedere taal, en stellen meer prijs op een kort, doch zakelijk, hartgrondig en ootmoedig gebed, dan in lange formulieren, zonder begrip of aandacht weggepreveld; zij leeraarden hunnen geloofsgenooten, in eene levende taal, het gebed uit te spreken, wanneer zij de heilige taal niet verstonden; de navolgende spreuken: die onschuldige menschen in verdenking brengt wordt aan den lijve getuchtigd; die de wet verkeerd uitlegt, verbeurd het eeuwige leven, BILEAMS leerlingen zullen ter helle varen, zijn talmoedisch.

A propos; wie had ongelijk, de verblinde wigchelaar of de mishandelde ezel? voorwaar de ezel had gelijk; en BILEAM was een don QUICHOT, een duisterling, een babbelaar, die onverrigter zaak afdreef en naderhand het hagje er bij inschoot; want in Gods eeuwige raadsbesluiten stond, in gulden letters geboekstaafd: « van Tzion gaat de « leer uit en het woord Gods van Jerusalem."

In het eerwaardige brein eens *ouddenkers* kwam plotselijk eene waarheid op, die hij, in hemelsche vreugde, wereldkundig maakte; geeft wel acht, gij heeren diepdenkers op die columbiade philosophique: redenering is voor dwaling vatbaar en gevoel is waarheid; zou daar niets op af te dingen zijn? in het geheel *niets??* Is het gevoel zoo geheel en al onfeilbaar??

Wat toch, mijne lieve heeren ouddenkers, kunt ge wel anders *in de plaats* verwachten van uitgeroeid *onkruid* dan beteren wasdom voor den te velde staande zegen!! wat toch, mijne vrome heeren, moogt ge anders *in de plaats* verlangen voor den afgekapten, dooden tak, dan betere bloei en ruimere ontwikkeling van den kwijnenden boom!!

Welkom verlichte en diepgeleerde MAIMONIDES, te regt bij uwen naamgenoot, den Goddelijken wetgever vergeleken! wat leert gij ons, noordstar der Synagoge? « Wanneer het geestelijk bestuur het goedvindt, zelfs een Mozaïsch gebod af te schaffen, met het doel, velen tot de « godsdienst terug te brengen, of hun van dwalingen af « te houden, dan mag het altijd datgene verrigten, wat « de behoefte des tijds vordert; even als de arts iemand « een hand of voet afzet, ten einde het overige gedeelte « des ligchaams te behouden, kan ook het geestelijk bestuur, bij tijd en wijle bevelen, eenige der ceremoniele « geboden te overtreden, opdat de anderen daardoor beter « betracht zouden worden." (2) De hoogeschatte ALBO, in de leer der geloofsgronden MAIMONIDES edele tegenstander, zegt klaar en duidelijk: « De goddelijke leer gaat « wederkeerig, van verbod tot gebod over, naar gelang « van tijd en omstandigheden."

Mijne lieve heeren ouddenkers, weet gij in het geheel geene uitleggingen voor die verhevene, echt Mozaïsche leerstelsels; *zet voet by stuk!* wij willen u de hand der hulpe reiken: RAMBAM en ALBO waren menschen — niet waar? nu ja het waren menschen; maar menschen met Gods geest bezield, die ieder Israëliet wel tot voorbeeld kan nemen, en geene schreeuwers of valsche propheten, waar op JEREMIA te regt den jammerkreet zou hebben aangeheven, *dit zyn uwe goden, o Israël!*

Honderd een en dertig van-taal en stijlfouten krielende stropen, alle op dauw, en een nog veel grooter aantal, op *water* rijmende, zijn veeleer wangedrogtelijke bastaarddochters van JUPITER (3) dan wezenlijke *gebeden* eens uitverkoren volks. De *Afbries* die over den regen gebieden, de aanbidding van engelen, de toepassing (juiste?) der bestanddeelen van het menschelijke ligchaam op bijbelsche geboden, en verboden, de geheele nasleep van callabistische grillenvangerijen of zoharitische duisterheden, die niemand verstaat en meestendeels onverstaanbaar en onverklaarbaar zijn, parodieren de liturgie en behoorden der vergetelheid gewijd te worden. Met verlof des Allerhoogsten zal ik raadsels bidden; dubbelsnijdende zwaarden van Israëls zendelingen; ik ben een volk muur zoo helder als de zon, eene roos in eene vreesselijke valei, een hoofd vol dauw, stierengevechten, schrikverwekkende strafteoneelen der Egyptenaren, toen de schelfzee reeds hare prooi had ingezwolgen, zoodat, op hoog bevel de ocean zijn bed verliet, om het Pharonische heir, in den stond der angst en benauwdheid, te folteren en te teisteren, (4) *en wat niet al meer en erger is*, wij zeggen, wat niet al *meer en erger* is, dienen tot niets, dan ons, in onze eigene oogen, te vernederen en de eeredienst den genadeslag toe te brengen. Maar heeren ouddenkers, is de vertaling wel correct? of behoort al die onzin welligt tot de bepaalde denkbeelden, waarvan het menschelijk brein zich heeft meester gemaakt? tot welker verbanning een legio oordeel en cordaatheid behoort. Heeft de barbaarsche hansworstentaal, waarvan we u zooveel proeven leveren, een zoo gevestigd burgerregt in de Joodsche kerkdienst, dat eene décivicatie derzelven, aan het onmogelijke zonde grenzen? en wat zult ge ons in de plaats geven? niets *nieuws* voorwaar: lofzangen van den koninklijken dichter, gebeden wier eenvoudig schoon het hart tot God verheft, in den geest van die der synagoge magna zamengesteld, en andere goede stukken [...] de liturgie der Duitsche en Portugesche Joden.

Liturgie vereischt wel is waar zekere kennis van ga[...] en orde, maar zij is niet van het echte water, wanne[er] zij als *wetenschap* wordt aangemerkt.

Kunnen wij de laatste letters van het A, B, C, m[...] een wel geconserveerd exemplaar dienen van DACOST[A] geest der eeuw, des noods met eene toelichting van [...] BILDERDIJK? dat zou eerst water op hunnen molen [...] Mishogim schel schtos, zotte kerkgebruiken zijn, [...] *andere*: het mishandelen van 30 psalmen DAVIDS; [...] radbraken van SALOMO's hooglied, het onthalsbrengen [...] dichterlijke geschiedenis van RUTH, het vermoorden [...] den geheelen Prediker, respectivelijk in tien minuten [...] Meer andere sind zu gefalten!

Na DA COSTA en BILDERDIJK, komt ons den voortr[e]felijke ROOMER voor den geest. Wij aarzelen niet, [...] trent de navolgende denkbeelden diens geachten schrij[vers] het Jodendom met het Christendom op eene lijn te [...] sen, en zeggen dus:

» Er is in de geheele natuur geen stilstand. Alle[s] » in gestadige beweging en werking tot heilzame oog[...] » ken. Het Jodendom heeft de onvervreembare re[gten] » van ons verstand nimmer beperkt. Het onderwerpt [...] » les aan vrij onderzoek, het heeft geene kluisters [...] » het geweten. Het wil geenszins de redelijke natuur [...] » het hart stooten. Het wil geen blind maar overtuig[d] » geloof, het dringt geene gevoelens op, het vordert [...] » kenschap waarom men belijdt."

(1) ABEN ESRA vergelijkt den liturgischen eacographe K[...] bij een olifant.

(2) Getrouw vertaald uit JOHNSON's handbuch der Moza[ische] Religion.

(3) In de mythologie, worden de gebeden (Lites) als doc[hters] van JUPITER voorgesteld.

(4) In den Middrosch heet het: » toen de Egyptenaren » de schelfzee dobberden, juichten de Engelen voor het aan[...] » Gods; doch de algoede Vader aller wezens, legde hun het [...] » gen op: Hallojoe Bonai, Wehalloloe Bonai: Egyptenaar en [...] » raofit, beide waren Zijne kinderen" (is het niet zoo?) Hoe [...] is op den vervaardiger dezer pioet toe te passen, hetgeen el[...] staat:

» Mais Dieu clément et bon, pour punir cet infidèle -- » donnat seulement qu'on purgeat sa cervelle."

CORRESPONDENTIE.

Plaatsgebrek is oorzaak dat wij het artikel van *Phila[n]tropus* heden niet kunnen opnemen.

Regten voor de maand April:

per mud.

	Invoer.	Uitvoer.	Doorvoer.
Tarwe en gepelde Spelt	f 0,25	f 0,50	f 0,[..]
Rogge	- 0,30	vrij	- 0,05
Gerst en Mout	- 0,50	»	- 0,05
Boekweit	- 0,15	- 0,50	- 0,05
Haver	- 0,75	vrij	- 0,05

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 April. Sedert den 7 dezer zijn al[hier] ter reede gekomen:

The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Helsingfors, H. J. Brenner, Mandahl, houtwaren; die Hoffnung, R. R. de Buhr, Detzum, gerst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze re[ede] naar zee gezeild:

Le Constant, T. de Corter, schors, Liverpool; de Commercie, J. G. Engel, ballast, Memel; Hoppet, C. Nilson, ballast; G[o]tenburg.

ADVERTENTIEN.

† † † De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, [op] Dingsdag den 12 April 1842, des voormiddags ten 11 ure, op *den Nieuwendyk, ach[ter] het Kerkenhuis*, te Vlissingen, publiek presenteren te Verkoopen:

Eene partij GREINE RIBBEN. ¾ en 5/4 d[...] DEELEN. EIKEN RIBBEN, PLANKEN, SCH[OL]LEN en BRANDHOUT.

Vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

† † † Door de benoeming van den Heer *J. [...] CALLENFELS* tot Wethouder der Stad VLISSINGEN, de betrekking van STADS ME[DI]CINAE en CHIRURGIAE DOCTOR aldaar zijnde ko[men] te vaceren, zoo worden diegenen, welke den gr[aad] van Medicinae en Chirurgiae Doctor bezitten en [ver]langen bij de vervulling dezer Vacature in aanmerking te komen, verzocht, zich vóór den 15. Mei [aan]staande, in persoon of met gefrankeerde brieven [bij] den Heer BURGEMEESTER aan te melden, [onder] overlegging van de vereischte getuigschriften en b[ewij]zen van goed en zedelijk gedrag.

Aan gezegde betrekking van Stads Medicinae en C[hi]rurgiae Doctor is een jaarlijksch tractement van [...] honderd gulden verbonden.

STOOMJAGTEN,

varende tusschen

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

April 1842.

Van Middelburg.		ur. m.	Van Rotterdam.		ur.
Maandag 11,	vm.	11,	Maandag 11,	vm.	
†Dingsdag 12,	—	5,	Dingsdag 12,	—	
†Woensd. 13,	—	5,30	Woensdag 13,	—	
†Vrijdag 15,	—	6,30	Vrijdag 15,	—	
†Zaturdag 16,	—	7,	Zaturdag 16,	—	
Zondag 17,	—	4,	Zondag 17,	—	

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.